

zbraní, toliko se vztahovalo na zbraň. Zbraní nebyl pachatelem dán směr proti vrchnostenské osobě, nebezpečí spuštění zbraně a výstřelu nebylo složkou samotného odporu, nýbrž výslednicí střetnutvších se činností pachatele a vrchnostenské osoby. Odpor obžalovaného omezil se, byť se vztahoval na zbraň v jeho rukou jsoucí, na uplatňování tělesných sil a nenabyl oné zvýšené vážnosti, jakou propůjčuje odporu zbraň, je-li jeho složkou, t. j. je-li zbraní na vrchnostenskou osobu útočeno nebo jí zbraní hrozeno. Odpor se nestal se zbraní, nýbrž jen vzhledem na zbraň. Použil-li nalézací soud přes to na zjištěný skutek trestní sazby podmíněné tím, že se odpor stal se zbraní, vykročil ze své moci trestní a dal důvod zmatečnosti podle čís. 11 §u 281 tr. ř. Proto bylo, aniž třeba zabývat se tím, co stížnost tomuto výroku vytýká s hlediska čís. 5 §u 281 tr. ř., rozsudek ve výroku o trestu zrušiti a vyměřiti znova trest podle povšechné sazby první věty §u 82 tr. zák.

Čís. 2422.

Volební řád (zákon ze dne 29. února 1920, čís. 123 sb. z. a n.).

Zákaz podávati alkoholické nápoje (§§y 32, 58 I. čís. 7 zákona) nepatří pouze pro osoby, jež se po živnostensku zabývají čepováním, prodáváním a podáváním líhových nápojů, nýbrž zavazuje každého.

Osobám, jež mají zásoby nápojů, obsahujících alkohol, není přikázáno, by zařídily, čeho třeba, by i jiným osobám bylo znemožněno jednati ohledně těchto zásob proti zákonnému zákazu.

Positivnímu jednání ve smyslu zákona rovnalo by se pouze opomenutí takových opatření (pouhá nečinnost) nejvýše tehdy, bylo-li úmyslným napomáháním protiprávnímu jednání jiné osoby odvracením překážek.

Zákazu nepodléhá spotřebením lihoviny samým držitelem.

(Rozh. ze dne 19. června 1926, Zm II 89/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného Josefa F-a, vyhověl však zmateční stížnosti obžalovaných Bernharda S. a Adély S. do rozsudku krajského soudu v Novém Jičíně ze dne 8. února 1926, pokud jim byli stěžovatelé uznáni vinnými přečinem podle §u 58 I. čís. 7 zákona ze dne 29. února 1920, čís. 123 sb. z. a n. zrušil napadený rozsudek prvé stolice ohledně těchto obžalovaných a věc vrátil soudu prvé stolice k novému projednání a rozhodnutí v rozsahu zrušení.

Důvody:

Zmateční stížnost namítá — uplatňujíc důvod zmatečnosti podle čís. 9 písm. a) §u 281 tr. ř. —, že zjištěné skutky nenaplní skutkové podstaty přečinu, jímž byli obžalov. uznáni vinnými, jelikož 1. Josef F. není hostinským, pročez se ho prý netýká zákaz §u 32 zák. ze dne 29. února 1920, čís. 123 sb. z. a n. po případě §u 2 zák. čís. 124 sb. z. a n. z téhož data, 2. Bernhardt S. nevykonal ničeho, co by bylo čepováním, prodáním anebo podáním piva, nýbrž jen opomenul uzavřítí pípu sudu s pivem,

3. Adéla S-ová podala pivo nikoliv hostu, nýbrž členu rodiny. První námitkou jest stížnost v nepravu. Nestavě ani obdobných předpokladů k povaze místa a k otázce úplaty se vztahujících, jaké jsou pro zákaz podávání potravin, nápojů a jinakých požívatin stanoveny v §u 4 zákona ze dne 26. ledna 1907, čís. 18. říš. zák., zakazuje § 32 zákona ze dne 29. února 1920, čís. 123 sb. z. a n., jakož i § 2 zákona čís. 124/1920 výčep, prodej a podávání nápojů obsahujících alkohol v den před volbou a v den volby povšechně a bezvýjimečně, takže zákaz ten neplatí pouze pro osoby, jež po živnostensku zabývají se čepováním, prodáváním a podáváním alkoholických nápojů, nýbrž zavazuje každého. K možnosti jinakého výkladu §u 32 nepoukazuje ani okolnost, že obecní úřady a živnostenská společenstva upozorňovaly oběžníky jen hostinské a majitele skladů alkoholických nápojů na tento zákaz. Takové zvláštní připomínání zákazu určitým skupinám živnostníků má naopak příčinu jedině v úvaze, že v jejich místnostech a z jejich strany může dojíti spíše a dochází skutečně častěji k porušení zákazu než v místnostech a ze strany jiných osob. Proto nezáleží na tom, že obžalovaný F. není hostinským. Třebas jím není, byl povinen šetřiti zákazu. Nešetřil-li ho úmyslně, načepovav v den volby v hostinské místnosti svého bratra sobě a Josefu S-ovi po půl litru piva, naplňuje tato neposlušnost skutkovou podstatu přečinu, jímž byl uznán vinným, takže jest stížnost do výroku o vině Josefa F-a neodůvodněnou i bylo ji v tomto směru zavrhnouti.

Zápovědí výčepu, prodeje a podání alkoholických nápojů zakazuje zákon jakékoliv pozitivní jednání, jímž poskytuje pachatel jiné osobě možnost požitku takového nápoje (srovnej nález sb. n. s. č. 321), avšak nepřikazuje ani osobám, jež mají zásoby nápojů, obsahujících alkohol, by zařídily, čeho třeba, by i jiným osobám bylo znemožněno jednati ohledně těchto zásob proti zákonnému zakazu. Positivnímu jednání onoho druhu rovnalo by se pouhé opomenutí takových opatření (pouhá nečinnost tohoto druhu) nanejvýše tehdy, bylo-li úmyslným napomáháním protiprávnímu jednání jiné osoby odvrácením překážek, t. j. zůstal-li pachatel nečinným, ač věděl, že jiná osoba z jeho zásob natočí, prodá nebo podá, a právě v úmyslu, by této osobě takovou činností umožnil. Vědomí a úmysl tohoto obsahu není rozsudkem u Bernharda S-a zjištěn. Rozhodovací důvody vyslovují jen objektivně, že Bernhard S. poskytl neuzavřením pípy F-ovi možnost načepování piva, nevyslovují se však po stránce subjektivní o tom, směřoval-li úmysl S-ův k umožnění tohoto jednání F-ova, nezjišťující ani, že S. věděl, že F. v tomto konkrétním případě tak učiní, ba ani že věděl, že F. do hostinské místnosti přišel, nýbrž jen povšechně že věděl, že si F. za nepřítomnosti výčepníka sám pivo načepuje. Tím zjištěna toliko nedbalost, nikoliv zlý úmysl. Podřadil-li nalézací soud nečinnost Bernharda S-a pod ustanovení §u 58, odst. prvý čís. 7 zákona čís. 123 z roku 1920, aniž zjistil zlý úmysl onoho obsahu tímto místem zákona předpokládaný, spočívá výrok ten na nesprávném použití zákona. I jest zmatečným podle §u 281 čís. 9 písm. a) tr. ř.

Veškeré činnosti v §u 32 zákona vykazují jako společný znak postoupení lihoviny osobě rozdílné od jejího majitele nebo držitele. Není tudíž stíženo zákazem, když držitel lihoviny tuto sám spotřebuje. Nalézací soud zjistil, že obžalov. Adéla S-ová podala pivo Anně S-ové. Spisy po-

ukazují však tomu, že Anna S-ová je manželkou majitele hostince Vítězslava S-a a tudíž spoludržitelkou zásob lihovin v hostinci se nacházejících. Podala-li pak obžalovaná Adéla S-ová lihovinu majitelce této lihoviny, pak nelze mluvit o podání ve smyslu §u 32 zákona, nýbrž toliko o služebním úkonu majitelce lihoviny, která je oprávněna ji spotřebovat. Jelikož však nalézací soud skutečnost, že šlo o podání lihoviny manželce hostinského, nezjistil, bylo i v tomto směru postupováno podle ustanovení §u 288 čís. 3 posl. věty tr. ř.

Čís. 2423.

Čin původce určitého projevu a činnost toho, kdo později rozšiřoval tento projev, nikterak spolu nesouvisejí a lze pro týž projev, opodstatňující o b j e k t i v n í skutkovou podstatu urážky na cti, z důvodů subjektivních jednoho z nich sprostíti a druhého uznati vinným.

Jest-li objektivně zjištěno, že projev naplňuje skutkovou podstatu některého z činů §§ů 487—496 tr. zák. a že pachatel jednal, jsa si vědom urážlivé povahy tohoto projevu, nelze odmítnouti jeho vinu pouze z toho důvodu, že osobní důvody nezavdaly příčiny k jeho nezákonnému činu.

Jest dostatečným označením ve smyslu §u 488 tr. zák., bylo-li uvedeno křestní jméno se začátečním písmenem manžela uražené.

Vědomí »protiprávnosti jednání u rozšiřovatele« (§ 493 odstavec druhý tr. zák.) vztahuje se výlučně na okolnosti, za nichž původní projev dále rozšiřoval; po objektivní stránce musí tu býti možnost, že se projev stane přístupným poznatku většího kruhu osob, a po stránce subjektivní musí si býti pachatel vědom, že svým jednáním závadný projev takovému kruhu uvádí ve známost.

Při posouzení viny odpovědného redaktora s hledika §u 6 tisk. novely (zákon ze dne 30. května 1924, čís. 124 sb. z. a n.) nezáleží na subjektivním zavinění pisatele dotyčného článku.

(Rozh. ze dne 21. června 1926, Zm II 84/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti soukromé obžalobkyně do rozsudku zemského soudu v Opavě ze dne 29. prosince 1925, jímž byli obžalovaní podle §u 259 čís. 3 tr. ř. sprostěni z obžaloby: Rudolf L. pro přečin proti bezpečnosti cti podle §§ 488 a 493 tr. zák. a § 1 zákona ze dne 30. května 1924, čís. 124 sb. z. a n. a Hanuš J. z přestupku zanedbání povinné péče podle §u 6 zákona, zrušil napadený rozsudek a věc vrátil soudu své stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

I. Zmateční stížnosti soukromé obžalobkyně nelze upřítí oprávnění, pokud napadá, uplatňujíc svými vývody zjevně důvody zmatečnosti §u 281 čís. 5 a 9 a) tr. ř., výrok soudu, jímž odmítnuto bylo zavinění obžalovaného Rudolfa L-y po stránce subjektivní. Dotyčný výrok soudu spočívá na těchto úvahách: V posledním odstavci důvodů rozsudkových obírá